

Wolkroviny

Duben 2019

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	3
Recenze: Saturnin (Národní divadlo Brno).....	4
Téma čísla: Slohové maturitní práce	5
Finové a Španělé na naší škole	8
Fejeton	9
Rozhovor s učitelem.....	10
Post skriptum	12
Rosettská deska.....	16
Příběh stromu	16
The story of a tree	16
Geschichte eines Baumes	17
История одного дерева.....	18
Histoire d'un arbre	18

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám vás při čtení dalšího čísla školního časopisu Wolkroviny. Přichází duben a s ním i tradiční postrach středoškoláků – maturity. Zatím pouze didaktické části z češtiny a cizích jazyků. Zaměřili jsme se proto na to, jak toto období vnímají sami maturanti.

Také si můžete opět přečíst tradiční rubriku Post skriptum, kde jsme vyzpovídali bývalou studentku Kamilu Hausknechtovou, Rozhovor s učitelem a Recenzi. V rámci ní se redakce tento měsíc vydala stejně jako v březnu do Brna, tentokrát na komedii Saturnin.

Doufám, že se vám nové číslo bude líbit.

Dominik Zajíček
šéfredaktor

Recenze: Saturnin (Národní divadlo Brno)

Na představení Saturnina do Národního divadla v Brně jsem vcházel jako člověk jak knižní, tak i filmovou podobou nepolíbený. I přesto muselo být i tak nezaujatému diváku, jako jsem byl já, jasné, že tu něco nehraje. A jazzová hudba Ondřeje Havelky to nebyla. Saturnin je v českých končinách notoricky známý příběh všestranného a vynalézavého sluhy s kamennou tváří. Bohužel pro tohle představení byla i kamenná tvář to jediné, co mi jeho skončení zůstalo na obličejí.

A přitom samotné nastudování není špatné. Výrazná scénografie i živá doprovodná hudba tvoří výborné samostatné prvky, co však na tom, když ostatní věci vůbec nemají tu správnou atmosféru, nemají humor.

Ani herci inscenaci (s výjimkou titulního Martina Siničáka) nikterak zvlášť nepovyšují, většinou se pohybují v rovině lepšího ochotnického představení, navíc někteří z nich jsou stěží uvěřitelní i typově. Těžko divák uvěří (ačkoliv by chtěl) vznikající romanci vypravěče a slečny Barbory, když nalíčený Martin Sláma vypadá spíše jako dívčin roztomile otravný otec; stejně jako těžce uvěří chladně mířené ironii doktora Vlacha, když ten se chová spíše jako nějaký obyčejný pivní štamgast.

Nutno ovšem uznat, že mezi první a druhou polovinou představení je výrazný kvalitativní posun. Zatímco první dějství se ještě potácí odnikud nikam, ve druhé půli už nachází jakýsi směr (hlavně díky postavě dědečka hraného Zdeňkem Dvořákem), občas se

objeví i nečekaný vtip. Soukromě se chce poznamenat, že sice přišel, ale co na tom, když řady divadla zatím prořídly.

Ve zkratce: Saturnin je představením, které lze i přes některé zdařilé části označit jako zklamání. Přitom jeho problém není nijak zvlášť konkrétní, jen z něj prostě nejde cítit nic, jen divné prázdno.

Saturnin (Národní divadlo Brno)
– 40%

Autor: Dominik Zajíček

Zdroj fotografie:
<http://www.ndbrno.cz/cinohra/saturnin?lang=1>

Téma čísla:

Slohové maturitní práce

S příchodem dubna se na naši školu přihnaly i maturitní zkoušky, kterými studenti završí své působení na střední škole. K dnešnímu dni proběhly slohové práce z českého a anglického jazyka a já se rozhodl, že si ohledně tohoto tématu vyslechnu osoby z řad nejpopovolanějších: tedy samotné maturanty. K prvnímu rozhovoru jsem si zvolil Dianu Knopovou.

1. Jaké jsi měla pocity, když se blížily slohové práce?

Víš, když nastupuješ do prvního ročníku, tak ti všichni říkají, že za chvíli je maturita a měl by ses připravovat. Tvou reakcí je nechápavý výraz, protože jsou to přece čtyři roky. Mávneš nad radami učitelů a rodičů rukou a místo učení jdeš se spolužáky na čaj, kávu nebo třeba na pivo. Bohužel se jejich slova ukázala jako pravdivá. Čtyři roky uběhly jako voda a najednou se blížil termín slohových prací. Nejdříve jsme si z toho dělali srandu, když jsme se potkávali na chodbě, řvali jsme po sobě: „Hej kámo, už jen týden!“ A postupně dnů ubývalo a ubývalo. Najednou přišla nervozita a typické otázky typu: co se stane, když to neuděláme, nebo kam potom půjdeme. Když poté sedíš v místnosti a učitel čte pravidla zkoušky, tak se nervozita stupňuje. Končí ve chvíli, kdy otevřeš arch se zadáním a vybíráš si. Po

odevzdání práce jsem už byla naprosto uvolněná a v pohodě.

2. Připravovala ses nějakým způsobem na maturitní slohové práce?

Co se týče slohové práce z českého jazyka, tak ne. Myslím si, že češtináři nás na tohle připravují velmi dobře a za to si zaslouží velký dík. Ovšem s angličtinou to byl pro mě oříšek. Celé čtyři roky jsme měli skvělou učitelku, ale asi nemám na angličtinu buňky. Každopádně jsem se snažila psát co nejvíce, obzvláště poslední měsíc před maturitou. Věnovali jsme tomu téměř každou hodinu angličtiny a myslím si, že my i paní učitelka jsme udělali maximum pro to, abychom to zvládli.

3. Jaké máš pocity teď, kdy čekáš na výsledek?

Je to jako čekat na popravu (smích). I když pro to uděláte maximum, nikdy si nejste stoprocentně jistí, že vám to dají.

4. V českém jazyce jste si vybírali z šesti témat, co tam bylo za témata a co sis vybrala?

Upřímně si všechna témata nepamatuji. Víím, že tam byl úřední dopis, dva články, hororové vyprávění a líčení krajiny. Já osobně jsem psala líčení, protože mám ráda poetické texty, ale víím, že zbytek třídy psal vyprávění. Všichni nás připravovali na to, že Cermat dává hrozná témata, ale letos nám to opravdu vyšlo, vybírala jsem si dokonce mezi třemi tématy. Najdou se však i lidé, kteří byli nespokojeni a nadávali.

5. A co angličtina? Jak jsem pochopil, tak to asi není tvá silná stránka, měla jsi nějaký určitý cíl nebo fintu, když si práci psala?

Nevím, zda se tomu tak dá říct, ale snažila jsem se dodržet tři základní věci a to počet slov, rozdělení práce do odstavců a držení se tématu. Tyto tři body se mi povedlo splnit, tak doufám, že i obsah toho, co chtěl básník říct, bude nějak srozumitelný.

6. Dále vás čekají didaktické testy a ústní maturita, máš v plánu se připravovat?

Rozhodně ano! Co se týče didaktických testů, tak ty se snažím cvičit aspoň pětkrát do týdne. Jak budeme mít testy napsané, budu se věnovat už pouze ústní zkoušce, která bude potřebovat největší přípravu.

7. Měla bys nějaké doporučení pro studenty, které maturita čeká?

Rozhodně nemá smysl se příliš stresovat. Zdravá nervozita ano, ale stres vám zabrání v přemýšlení a nestojí to za to. Není to tak jednoduché, jak říkají vyšší maturanti, ale ani tak zlé jak hrozí rodiče nebo učitelé. Řekla bych, abyste poslouchali učitele, že toho času zase tolik není, ale vím, že to stejně neuděláte a úplná katastrofa to není, jen v druhé polovině maturitního ročníku musíte opravdu zatnout zuby a jít do toho na 200%.

Děkuji za rozhovor.

Jako druhou respondentku jsem si vybral Zuzanu Hadrovou.

1. Jaká byla témata ke slohovým pracím?

Co se češtiny týká, tak šlo o Děsuplnou noc (vypravování s hororovými prvky), Fenomén fake news (článek do společenského časopisu), líčení zimní krajiny, úřední dopis ohledně charitativního projektu, úvahu na téma: „Může účel světit prostředky?“ a článek s motivy recenze Kniha, kterou si musíte přečíst (na výběr byla díla Obraz Doriana Graye, Na západní frontě klid, O myších a lidech, Petrolejové lampy, Válka s mloky a Krysař).

Témata pro anglickou práci byla: článek do školního časopisu na téma den strávený v přírodě (coby zástupce neformálního stylu) a email do hotelu pana Watsona kvůli rezervaci dovolené pro sebe a své přátele.

2. Které z těchto témat ses rozhodla naplnit?

Vybrala jsem si vypravování o děsuplné noci. Měli jsme na to 110 minut, ale vzhledem k rozvláčnosti mého jazyku a ke spletnosti děje mě musel dohlížející pan učitel Vanča popohánět, abych vůbec stihla dopsat svůj příběh (byť za cenu razantních škrtů a přeformulování složitých větných celků). Osobně jsem tedy s češtinou měla problém, ovšem ostatním se kupodivu zdála poměrně jednoduchá.

Co se angličtiny týče, tam jsem si vybírat nemohla, tam byla témata jasně daná. První (neformální) text měl být v rozsahu 120-150 slov za 24 bodů a druhý v rozsahu 60-70 slov za 12 bodů. I přesto mi však přišla až přespříliš jednoduchá, takže jsem mohla s klidným srdcem odevzdávat už za půl hodiny a krásně tak stihla autobus domů. Poté jsem si ještě dopisovala s jednou maturantkou, která mi barvitě popisovala, že ostatní naopak měli s angličtinou problém a nestíhali.

3. Jaké byly tvé pocity před slohovými pracemi?

Překvapivě jsem vůbec nebyla nervózní, ani před češtinou ani před angličtinou. Na tento svůj bohorovný klid jsem však doplatila tím, že jsem se stylisticky rozmáchla a výsledek už znáte (viz předchozí odpověď). Nebylo to tak zlé, jak nás všeobecně strašili, jen kdybych měla více času na tu češtinu a na to dodat mé povídky to, co si takové téma zaslouží! Musela jsem přeskočit značnou část mé pointy, i když chápu, že třeba na článek nebo na úřední dopis je 110 minut až moc.

4. Objevily se ve vašich zadáních nějaké chytáky nebo něco, co by bylo třeba mít obzvlášť na zřeteli?

Nejdůležitější je dle mého pořádně (a raději několikrát) číst zadání. Sice jsem řekla, že angličtina byla jednoduchá, nicméně v druhé části bylo zadáním zajistit ubytování pro skupinu kamarádů a já objednala pokoj pro dva... Snad mi za to nestrhnou moc bodů (smích).

Další chyták (kterého jsem se naštěstí vyvarovala) byl ten, že polovina maturantů psala anglické články na jeden papír, přestože v zadání jasně stálo, že má být každý zvlášť. Doufám, že jim to komise uzná, protože to takhle zatím vypadá, že v první části mají velmi výrazný nadbytek slov, kdežto v druhé pouze prázdný papír.

4. Máš na závěr přichystané nějaké poselství nám, budoucím maturantům?

Ano, mám. Hlavně zbytečně nezmatkujte a pořádně si přečtěte zadání, abyste nedopadli jako já (smích). A pokud by se vám náhodou dostala zadání slohových prací do rukou o den/dva dřív, nevímejte si jich, neboť se z 99% jedná o podvrhy a zbytečně byste se pak upínali na něco, co v testu ani nebude. Jinak nic dalšího na srdci nemám, protože dle mého názoru se maturita nedá popsat, ta se zkrátka musí zažít!

Autor: Martin Dobeš

Finové a Španělé na naší škole

Ve dnech 8. až 13. 4. navštívila Gymnázium Jiřího Wolкера skupina několika studentů z našich partnerských škol ve Finsku a ve Španělsku. Doprovod jim dělali žáci ze sexty a septimy. Návštěva se uskutečnila v rámci evropského projektu Erasmus+, kterého se gymnázium účastní.

Finové a Španělé tu strávili celkem šest dní, během kterých jim byly představeny významné památky prostějovského regionu, jako je třeba papírna ve Velkých Losínách, hrad Bouzov nebo historické centrum Olomouce.

Naše redakce vyzpovídala dvě účastnice tohoto zájezdu, které nám řekli, že jsou s Českou republikou a i s Prostějovem velice spokojené, pouze učitelé jsou zde poněkud přísnější než v jejich domovských školách. Poté podle nich existují i rozdíly mezi školskými systémy jednotlivých zemí. Zatímco v Česku jsou školy zaměřené mnohem více na všeobecné vzdělání, ve Finsku a Španělsku dochází už na střední škole k užšímu zaměření (buď humanitnímu, nebo přírodovědnému), které si žáci volí podle svých zájmů a budoucího povolání.

Autor: Dominik Zajíček

Fejeton

Podíval jsem se na hodiny a už jsem věděl, že ten den skončí stejně, jako začal. Špatně. Zaspal jsem a ke všemu tomu je pondělí 1. dubna. Co jsem komu udělal? Vsadím se, že to dnes bude ohromná legrace.

Vešel jsem do třídy a tam nikdo. Co teď? Koukám na bakaláře a tam žádná změna není. Buď je tohle apríl na mě, nebo se někomu nechce jít do přízemí. Šel jsem o poschodí výš a začal hledat třídu. Klepal jsem na jedny dveře, pak na druhé a pořád nic. Jen na mě koukali jako na blázna, když jsem otevřel dveře. Zbývaly mi už jen poslední a byli překvapivě tam.

Zrovna se rozdávaly testy. Spolužák na mě křičí: „Máš jedničku z matiky.“ Nemohl jsem tomu uvěřit, že by se den zlepšoval? Když o tom tak přemýšlím, zdálo se mi to nějaké jednoduché. Plný radosti se podívám na test a vidím tu velkou hezkou pětku přes půlku papíru. Už se den zase vrací k normálu. Ten samý spolužák mi šeptá za ramenem do ucha: „Apríl.“ Dostal mě, úsměv se mi hned vytratil z tváře.

„Vezměte si papíry. Od okna skupina A,“ říká učitel.

„To je apríl, že? Když jsme se na ničem nedomlouvali,“ ozval se někdo.

„Přece se s vámi nebudu domlouvat na přepadovce, ne?“ odpověděl učitel a už diktoval zadání. Co myslíte, že budu mít za známku? Kéž by tak teď řekl, že to byl jen vtip. My bychom se zasmáli, já bych neměl zase pětku a všichni by byli šťastní. Možná kromě těch, kterým matika jde. Ti by si stěžovali na to, že nedostali svou jedničku zadarmo. Ale mohli by

brát ohledy na nás trochu méně matematicky nadané.

Rád bych řekl, že po matice byl už celý den v pohodě a nic se nestalo. To bych ovšem musel jít hned domů, aby se nic nestalo. V chemii jsme psali test. Mimochodem už jsem si vzpomněl, proč mi budík zvonil v dřívější dobu, než měl. Moc mi to nepomohlo, právě naopak. Den pokračoval podle hrůzného scénáře. Učitelé si zřejmě mysleli, že se skvěle pobavíme, když budou zkoušet a dávat přepadovky. Ale pak už nějak zapomněli říct, že je to apríl.

Když jsem přišel domů, moje máma se mě zeptala: „Jak bylo ve škole?“ Jak mi asi může být ve škole? Všechno je tam super, baví mě to. To by chtěla zřejmě slyšet. Nakonec jsem jí odpověděl, že všechno bylo v pohodě, akorát propadám tak ze tří předmětů. Odešel jsem dřív, než jí dojde, že to není apríl, ale že to myslím vážně. Jste na tom ve škole lépe, když není apríl?

Autor: Laura Hanousková

Rozhovor s učitelem

Jménem redakce školního časopisu Wolkroviny vás vítáme u pravidelné série rozhovorů s učiteli. Pro toto číslo jsme pro vás vyzpovídaly Mgr. Pavla Nevluda, který na našem gymnáziu patří mezi stálé kantory. Řada studentů ho může znát z hodin matematiky a fyziky.

1) Jak dlouho už na této škole učíte?

Už to bude 13 let.

2) Jaké školy jste zvolil pro svá studia?

Vystudoval jsem gymnázium, ve studiích jsem pak pokračoval na Ostravské univerzitě v Ostravě.

3) Učíte matematiku a fyziku, proč jste zvolil kombinaci zrovna těchto předmětů?

Matematika mi přirozeně šla, takže tam nebylo o čem přemýšlet. Co se fyziky týče, do té jsem chtěl proniknout a pochopit ji, proto jsem se rozhodl ji studovat.

4) Byl jste vždy rozhodnut stát se učitelem?

Rozhodně ne. Původně jsem se chtěl stát veterinářem, povolání kantora vyplynulo až z pozdější situace.

5) Jak vnímáte výuku, změnil byste něco?

Nejvíce mě baví rozmanitost výuky. Každá z hodin může být úplně jiná a nemůže se stát, že se promění v nekonečný stereotyp. Proto bych nemohl pracovat například v úřednické sféře, kde se jednotlivé úkony téměř každý den opakují.

6) Jak se dle Vašeho názoru změnil přístup studentů k výuce od dob, kdy jste sám studoval?

Laxní přístup k jakékoli záležitosti spojené se studiem se dle mě dědí z generace na generaci. Dnešní studenti však mají daleko lepší přístup k moderním technologiím, což u řady z nich potlačuje přirozené logické uvažování. Myšlení je bolí a bolest si nikdo schválně způsobovat nechce.

7) Čemu se rád věnujete ve svém volném čase?

Patřím mezi vášnivé včelaře. Velmi rád také jezdím na kole.

8) Co se Vám jako první vybaví, když se řekne Gymnázium Jiřího Wolкера?

Určitá prestiž, a to jak v rámci Olomouckého kraje, tak i samotného Prostějova, která se stále zachovává. Samotné jméno Jiří Wolker je dle mě také velkým pojmem. Dále pak historie, která se s touto školou pojí.

9) „To nebo to“

a. Film nebo kniha?

V dnešním světě obojí. Nedokážu upřednostnit ani jednu z těchto variant.

b. Jaro nebo léto?

Jaro.

c. Město nebo vesnice?

Jednoznačně vesnice.

d. Jste spíš ranní ptáče nebo noční sova?

Záleží na situaci, ale spíš ranní ptáče.

e. Na střední škole jste dával přednost chemii nebo jazykům?

Ani k jednomu předmětu jsem si příliš kladný vztah nevytvořil, ale kdybych si opravdu musel vybrat, řekl bych, že jazykům.

f. Česká republika nebo zahraničí?

Česká republika.

g. Ovoce nebo zelenina?

Opět se nedokážu rozhodnout, proto obojí.

Post skriptum

Do tohoto čísla jsme pro Vás připravily rozhovor s Kamilou Hausknechtovou. Bývalou studentkou GJW, která Vám dá tip, kam vyrazit o prázdninách, abyste si užili zábavu a ještě se něco naučili.

1. V jakých letech jste na GJW studovala?

No, musím uznat, že je to na začátek těžká otázka. Přece jenom je to už 5 let, studovala jsem zde ale v letech 2010 až 2014.

2. Bylo Gymnázium Jiřího Wolkera Vaše první volba? Proč jste si vybrala zrovna gymnázium? Co ovlivnilo Vaši volbu?

Ano, byla. Přihlášku jsem si podávala také na Reálné gymnázium a Obchodní akademii. Na GJW mě ale táhlo zaměření na češtinu a herectví. Přece jen jsem dlouho navštěvovala dramatický kroužek, který jsem milovala.

3. Jak vzpomínáte na svá středoškolská léta? Jak toto období vnímáte z dnešního pohledu?

Na toto období vzpomínám strašně ráda. Našla jsem si zde úžasné kamarádky, se kterými se stále vídám, a které jsou mé spřízněné duše. Dokonce si někdy i zastesknu po sedávání u radiátorů na chodbě o přestávkách. Celkově toto období vnímám jako důležitou součást mého života, ale popravdě bych se na střední už vrátit nechtěla. Miluji svoji práci a pozici, kde v současné době jsem.

4. Dokázala byste jmenovat jednu věc, co Vás na gymnáziu nejvíce bavila, či na kterou vzpomínáte nejraději?

Z předmětů to byl asi dějepis s paní učitelkou Chaloupkovou, či český jazyk s panem učitelem Pospíšilem. Jestli mi ale někdo opravdu přirostl k srdíčku, je to moje třídní paní učitelka Rašková. Tu bych touto cestou také moc ráda pozdravila.

5. Co jste se rozhodla dělat po maturitě?

Po maturitě jsem se rozhodla jít na Fakultu regionálního rozvoje a mezinárodních studií. Konkrétně se zaměřením na veřejnou správu. Nyní na navazujícím studiu se věnuji projektovému managementu.

6. Jak na to reagovala Vaše rodina?

Moje rodina mě podporovala v každé mé osobní volbě. Můj sen bylo studium médií a žurnalistiky, to jsem ale bohužel nezvládla z důvodu testů SCIO, které mi opravdu nešly.

7. Zúčastnila jste se programu Summer in the USA. Popsala byste nám hlavní myšlenku tohoto programu?

Hlavní myšlenka tohoto programu je práce v zahraničí, poté cestování.

8. Proč jste se ho rozhodla zúčastnit? Jak jste si svůj pobyt v USA užila? Co Vám to dalo?

Já odjela s partou kamarádů v létě 2018 na 4 měsíce na západ USA. Důvod

byl jasný, miluji cestování a chci se naučit lépe anglicky. Tři měsíce jsem pracovala jako pokojská v hotelu Hilton, v Park City, Utah. Poté jsme s přáteli měsíc cestovali. Měla jsem možnost poznat celou Californii, ostrovy Maui a Oahu na Hawaii, Yellowstone, Grand Canyon, Bryce Canyon nebo New York. Vše je jeden obrovský zážitek a zkušenost. Myslím si, že toto je něco, co by měl zkusit každý.

9. Takže byste projekt Summer in the USA doporučila studentům, kteří uvažují o tom, že se ho zúčastní? Co pro to musí udělat? Jsou pro uchazeče nějaké podmínky, podle kterých by se měli řídit či zařídit? Jak jste se k němu vlastně dostala vy sama?

Určitě ano! Jak říkám, je to jedna velká zkušenost a zážitek. Co pro to musí udělat? V první řadě být studentem vysoké školy. Poté se přihlásit do agentury (ta moje byla CCUSA.CZ). Tam vyplníte přihlášku, jdete na pohovor ohledně pozic, o které se ucházíte. Někdy začátkem března pak jedete na pohovor se zaměstnavatelem z Ameriky – zde se dozvíte, jestli jedete nebo ne. A pokud Vás vezmou, musíte si zažádat o víza, sehnat ubytování a koupit letenky. Je pravda, že je to finančně náročné, ale v USA se Vám to vrátí. A hlavně, je to investice do Vás, do Vašeho vzdělávání a do posilnění pozice na trhu práce.

Vždy jsem snila o tom, že budu trávit nějaký čas v USA, můj nejlepší kamarád tam už jednou byl. Takže když jsme se pak bavili o tom, jestli prostě nepojedeme na léto do USA, volba byla jasná.

10. Jste také jednou z organizátorek Majálesu. Jak jste se k této příležitosti dostala? Co Vás na tom baví nejvíce?

Upřímně jako slepý k houslím. Původně jsem měla nastoupit do společnosti Sherwooddigital a.s., která tvoří weby, na jinou pozici. Tato firma zároveň pořádá i Majáles v Brně, Praze a Hradci Králové.

Na této práci mě baví snad všechno. Práce se studenty středních a vysokých škol, pořádání akcí v rámci studentského měsíce oslav, moderování akcí. Navíc mám kolem sebe úžasný tým lidí!

V letošním roce jsem dostala možnost zrealizovat svůj vlastní projekt. Stále nemůžu uvěřit, že se mi podařilo svoji myšlenku charitativní akce „Běžím se srdcem“, kdy byl výtěžek z registračního poplatku věnován Nadačnímu fondu Kometa na podporu autistických dětí a jejich léčbu muzikoterapií, zrealizovat.

Nyní mě čeká Majálesový průvod s kapelami, jakožto hlavní organizátor. Takže tímto všechny zvu na Brněnský Majáles 2019. Bude to skvělý!

11. Jak vznikla myšlenka akce „Běžím se srdcem“? Měla jste ji

v hlavě již delší dobu? Splnila její realizace Vaše očekávání?

Věděla jsem již delší dobu, že bych chtěla udělat akci, která bude v rámci Studentského měsíce oslav v Brně novou tradicí. Rovněž se mi líbila myšlenka propojení charitativní akce a sportu. Zvolila jsem běh, protože díky němu můžu do akce zapojit širokou věkovou skupinu.

Nadační fond Kometa byl vybrán proto, že podporuje autistické děti, a také proto, že ve svém portfoliu mají léčbu muzikoterapií – a hudba a Majáles přece k sobě neodmyslitelně patří!

I přesto, že nám počasí opravdu nepřálo. Vybrala se částka cca 16 000 Kč a to je na první ročník úžasné a běžci byli skvělí!

Už teď se těšíme s týmem na příští rok!

12. Máte nějaké plány do budoucna, se kterými byste se nám mohla svěřit?

Zatím mám před sebou v lednu inženýrské státnice, a poté se uvidí.

Upřímně zatím moc neplánuji a žiju přítomným okamžikem.

13. Chtěla byste něco vzkázat našim čtenářům?

Užívejte si života, žijte okamžikem, dělejte to, co vás baví a hlavně si vaňte přátel, rodiny a lidí kolem sebe, protože bez nich by to prostě nešlo!

Rosettská deska

Příběh stromu

Ten, kdo vyjde z osady I**** směrem na západ, mine vždy po své pravé straně vzrostlý ořešák. Potká vždy na své cestě vzrostlý ořešák a popadne ho chlad.

Ne proto, že by byla zima a mráz, vždyť i v červnu, když strom kvetl a když jsem jí pod ním sám chodíval, mluvil ke mně chlad.

Tam ve větvích jsou stopy provazu a vítr si ještě doteď hraje se stínem kdysi zde visícího těla.

Ve vesnici žila dívka a chlapec, oba mladí, oba nevinní, oba milovali se. Byli nezkušení a byla to jejich první láska. A scházeli se pod vysokým stromem, on jejich svědkem byl, jejich slovům naslouchal, je držel ve svém objetí.

Dívka a chlapec byli mladí a mládí je naivní. Pod korunou z listů si plánovali budoucnost, plánovali svatbu, plánovali dítě. Strom poslouchal jejich přání a jeho listy se ve větru kývaly souhlasem.

Tehdy přišla Smrt poprvé do vesnice a vzala si sebou mladou dívku. Odnesla ji na podzim po dlouhé nemoci. Mladá láska je naivní a mladá láska je zoufalá. Chlapec chodil každý den ke kmenu stromu a zaléval ho slzami. A strom plakal s ním, jeho ořechy padaly na zem jako slzy.

Tehdy přišla Smrt podruhé do vesnice a dala chlapci do ruky provaz a ukázala mu ke stromu. On pochopil, vzal si, co mu Smrt přinesla, a večer se

v holých větvích stromu houpal chlapec v rytmu hry větru.

A teď přichází Smrt potřetí do vesnice, shledává se se stromem, vzrostlým ořešákem, jako se starým známým a přítelem. A chystá mu poslední utrpení. Jeho kořeny jsou seschnuté, už nepřijímají vod a tento rok je na něm poslední listí. Další rok už nevypučí.

Autor: Dominik Zajíček

The story of a tree

The man, who goes out of a village I**** to the west, meets a grand butternut on his right sight every time. He meets the grand butternut and he gets cold.

It is not because of winter and coldness. Anyway, in June, when the tree were ablooming, I was meeting him and the coldness was speaking to me.

In branches there are the traces of a rope and a wind still plays with a shadow of a hanging man.

A boy and a girl were living in the village, they were both young, they were both innocent, they loved each other. They were pure and they were in love for the first time. And they were meeting up under the high tree, it was his witness, it listened their words, it hugged them.

The girl and the boy were young and a youth is naive. Under the tree they were planning a future, a wedding, the children. The tree were listening to their wishes and its leaves were climbing in the wind.

Then the Death came to the village for the first time and took the young girl with. He took her after an illness in the autumn. A young love is naive and a young love is grinding. The boy was coming to the tree every day and was crying. And the tree was crying with him and the nuts were falling like the tears.

Then the Death came to the village for the second time and gave a rope to his hands and pointed him to the tree. He understood, took, what the Death had given to him and in the evening there was a hanging boy in the branches in the rhythm of a game of a wind.

And now the Death is coming to the village for the third time and is meeting with the tree, the grand butternut, like with the old friend. And he is preparing him a last misery. Its roots are dry, they don't take water and there won't be any leaves next year. Anymore.

Překlad: DV

Geschichte eines Baumes

Derjenige, der aus der Ortschaft |**** in die Richtung Westen hinausgeht, geht auf der rechten Seite an einem hochgewachsenen Walnussbaum vorbei. Auf dem Weg begegnet er dem hohen Baum und wurde ihm kalt. Der Grund dafür ist nicht Winter oder Frost, denn als der Baum im Juni blühte und ich unter ihm allein ging, sprach mich die Kälte an. Dort in Ästen, wo der Wind immer noch mit dem Schatten von einem da

hängenden Körper umspielt, sind immer noch Spuren von Seil zu finden.

In einem Dorf lebten ein junger Bub und ein junges Mädchen, beide unschuldig, beide lieben einander. Sie waren unerfahren und die erste Liebe füreinander. Sie trafen sich unter dem hohen Baum und er war für die beiden wie ein Zeuge, lauschte ihren Worten und umarmte sie.

Das Liebespaar war jung und Jugendalter ist naiv. Unter der Blätterkrone sahen ihre Zukunftspläne wie Hochzeit oder Kinder vor. Der Baum horchte ihren Wünschen und seine Blätter nickten im Wind als Zeichen der Zustimmung.

Damals kam der Sensenmann zum ersten Mal ins Dorf und nahm das junge Mädchen mit. Es geschah im Herbst nach langer Krankheit. Junge Liebe ist naiv und auch verzweifelt. Der Bub besuchte täglich den Baumstamm und goss ihn mit seinen Tränen. Und er weinte mit, seine Nüsse fielen hin zum Boden wie Bubs Tränen.

Zu dem Zeitpunkt kam der Sensenmann das zweite Mal ins Dorf und gab dem Jungen in die Hand ein Seil und zeigte ihm zu dem Baum. Er begriff es, nahm das, was ihm er brachte und am Abend hängte der Bub in den Ästen gleich mit Windrythmus.

Und jetzt kommt der Sensenmann das dritte Mal ins Dorf, begegnet dem hochgewachsenen Walnussbaum als einem alten bekannten Freund und bereitet ihm das letzte Leiden. Seine Wurzeln sind verdorrt, empfangen kein Wasser und dieses Jahr ist zum letzten Mal beblättert. Nächstes Jahr treibt er keine Knospen mehr.

История одного дерева

Тот, кто выйдет из селения И - - в западном направлении, всегда минёт высокое ореховое дерево. Встретив на своём пути это дерево, каждый почувствует холод.

Не потому что зима или мороз, ведь и в июне, когда дерево цвело, ходив к нему, дышал на меня холод.

Там в ветвях следы верёвки и ветер ещё до сих пор поигрывает с тенью когда-то здесь висевшего тела.

В деревне жили девушка и парень, оба молодые, невинные, любили друг друга. Были неискuschenные и это была их первая любовь. Встречались под орехом, он был их свидетелем, прислушивался к их словам, держал их в своём объятии.

Девушка и парень были молоды, а молодость наивна. Под кроной дерева планировали будущее, свадьбу, ребёнка. Орех слышал их желания и его листва шелестела в знак согласия.

Тогда пришла в деревню Смерть в первый раз и взяла с собой молодую девушку. Унесла её осенью после длительной болезни. Первая любовь наивна и отчаянна. Парень каждый день приходил к дереву и заливался слезами. Орех плакал вместе с ним, его плоды падали на землю как слёзы.

Потом пришла Смерть в деревню во второй раз, дала парню в руки верёвку и указала к дереву.

Он понял, взял, что Смерть принесла и вечером в голых ветвях качалось его тело в такт ветра.

А теперь приходит Смерть в третий раз, встречается с деревом, высоким орехом как со старым знакомым или другом. Готовит ему последнее мучение. Его корни уже иссохли, не принимают воду, в этом году на нём последняя листва. В следующем уже не зазеленеет.

Перевод: Е. Нечасова

Histoire d'un arbre

Qui sort du hameau I**** en direction de l'ouest, aperçoit toujours le grand noyer à sa droite.

Il le rencontre toujours sur son chemin et la fraîcheur le surprend.

Non pas à cause du froid ou du gel; même en juin, lorsque l'arbre fleurissait et que je me promenais dessous, le froid me parlait.

Dans les branches, il y a des traces de cordes et le vent joue encore avec l'ombre d'un corps pendu autrefois à cet endroit.

Dans le village vivaient une fille et un garçon, tous deux jeunes, tous deux innocents, tous deux amoureux. Ils étaient novices, c'était leur premier amour. Ils se donnaient rendez-vous sous ce grand arbre, il était leur témoin, il écoutait leurs paroles, il les enlaçait.

La fille et le garçon étaient jeunes, et la jeunesse est naïve. Sous la couronne de feuilles, ils planifiaient leur mariage, un bébé. L'arbre écoutait leurs vœux et ses feuilles acquiesçaient dans le vent.

C'est alors que la Mort arriva pour la première fois dans le village, prenant avec elle la jeune fille. Elle l'emporta en automne après une longue maladie. L'amour de jeunesse est naïf et désespéré. Le garçon se rendait chaque jour à la racine de l'arbre et l'arrosait de ses larmes. Et l'arbre pleurait avec lui, ses noix tombant au sol comme des larmes.

C'est alors que la Mort arriva pour la deuxième fois dans le village. Elle donna une corde au garçon et le dirigea vers l'arbre. Il comprit, prit ce que lui avait apporté la Mort, et le soir, dans les branches nues de l'arbre, le garçon se balançait au rythme du vent.

Et voilà que la Mort arrive pour la troisième fois dans le village, rencontrant l'arbre, le grand noyer, comme un vieil ami. Elle lui prépare sa dernière souffrance. Ses racines sont asséchées, ne laissant plus l'eau s'infiltrer, et cette année, ce sont les dernières feuilles. L'année prochaine, l'arbre ne bourgeonnera pas.

Překlad: Marion Berard